

ОТ І НАСТАВ «МОМЕНТ ІСТИНИ» – ІСТОРИЧНИЙ ТА ПЕРЕЛОМОВИЙ

На смерть Артема Мірошніченка

Артем Мірошніченко дивиться в очі нам усім. Від цього погляду вже не затулишся, не сховаєшся.

Кожен із нас може сказати про себе: «АРТЕМ МІРОШНИЧЕНКО – ЦЕ Я».

Коли за українську мову вбивали в ОРДЛО (і, ймовірно, продовжують убивати й далі) – ці жертви ще не мали для нас ні імен, ні облич. Можна було вмістити їх у загальну рубрику «проукраїнські» – і тим затулитись від очевидного факту (якого наш противник, до речі, й не приховує): так, в остаточному підсумку це «війна за мову» – за карту світу. Москва воює за те, щоб не стало української. А найнадійніший для цього спосіб – убити носіїв.

(Саме так вони зробили в 1933-му – і число носіїв української мови одразу ж зменшилось на мільйони).

І після 1933-го ця війна ніколи – НІКОЛИ! – не припинялась. І кожен україномовний бодай раз на віку стикався з цією професійною, «видовою» агресією вбивць – до НЕДОБИТОЇ жертви.

Це міг бути несподіваний вибух люті від незнайомця, що з ненавистю тебе перекривляє, або (якщо посуватися на схід од Вінниці) цькування в дитячому колективі, «підзарядженому» від дорослих, чи таврування «селоцькістю» (що родом із того-таки Голодомору: коли втеклих у місто від розкуркулення можна було і в НКВД здати, – і кожен нашадок вижилих, навіть і в 3-му коліні, рефлексивно лякається: ні-ні, я не з села, што ви!..), могли бути – і є! – десятки видів щоденної «непомітної» дискримінації, від адміністративної до культурної, що її ми вже й за агресію не сприймаємо, звикли... Кожен із нас може сказати про себе: «АРТЕМ МІ-

РОШНИЧЕНКО – ЦЕ Я». Кожного україномовного хоч трошки в житті «били за мову» – в різних формах, з різною мірою дошкульності, хоч і мало кого вже фізично (спасибі Незалежності!)... І ніколи, НІ РАЗУ нікого за те не було покарано. (Навіть того мента з Одеської траси, що кричав на відео водієві «Ты мне тут на своей телячьей мове не говори!», – адже ж не звільнили без дальшого права на проходження державної служби?..)

Артем Мірошніченко дивиться в очі нам усім. Від цього погляду вже не затулишся, не сховаєшся. І не відмахнешся (хоча спроби, не сумніваюсь, будуть!) – мовляв, «ах, та то просто гопота», і де ваші свідки, що то «за мову»? Ми всі свідки – всі, скільки нас є, мільйони україномовних. (Спробуйте перейти на нашу сторону – і

ви вжахнетесь із того, які ми живучі.)

Ця кров волає до неба (кожна безвинно пролита кров волає до неба). Це обличчя має тепер бути скрізь – на плакатах і значках, футболках і наліпках, впізнаване кожному. Як постійна пригадка нам усім: цей чоловік загинув за те, щоб українці на решті перестали БОЯТИСЬ своєї мови.

А для цього боятись мають ті, хто готовий за неї нас убивати.

І тому – так, Українська Держава в цьому процесі зобов'язана, в інтересах власного виживання, показово гупнути кулаком, демонструючи на своїй території Силу Закону, – щоб кожен нашадок вертухаїв, якого трясє на звук недобитої його «дедами» мови, сто раз вкусив себе за язика, перш ніж щось проти неї бевкнути. А медіа всіх рівнів мають якнайширше висвітлювати перебіг судового процесу – і соціально-культурний профіль убивць, і їх бекграунд до 4го коліна, тато-мама-дід-баба, школа-вчителі, що дивились, яку музику слухали, – громадської уваги тут має бути не менше, ніж до харківського процесу Зайцевої: іншого способу коли-небудь очиститись від задоволеної зарази немає, країна мусить ясно бачити, чим вигодується її смерть.

Бо інакше завтра-позавтра (в перерахунку на роки, не на десятиліття!) вони уб'ють ВАС УСІХ – із «провідниками толерантності», щирими адептами «какой-разниці» та всією своєю агентурою й виконавцями включно.

Спробуйте це зрозуміти, поки ще не пізно.

Оксана ЗАБУЖКО,
письменниця, публіцистка

На Донеччині через українську мову вбили волонтера

Право бути українцем та говорити українською – практично завжди було викликом для місцевого криміналу, орієнтованого на Росію.

Станіслав Федорчук написав, що у Лимані Донецької області помер Артем Мірошніченко. Український волонтер та патріот. Помер не від кулі російського окупанта чи їхнього посібника. Не від ворожого ГРАДу. Помер через ненависть до української мови з боку місцевих тітушок, які почувши його мову, здійснили на нього напад, – пише журналістка **Лариса Волошина** на своїй сторінці у соцмережі «Фейсбук». – Я не бачу причин більше мовчати. Надто багато років ми мовчали про очевидне. Українська Донеччина та Луганщина – існує. Попри війну, відсутність реальної підтримки з боку будь-кого, крім невеликого кола людей.

Право бути українцем та говорити українською – практично завжди було викликом для місцевого криміналу, орієнтованого на Росію. Для місцевої влади, яка снила Москвою та таськими пряниками. Нафтаїнових керівників освітніх та культурних закладів для яких українське означало тільки маргінальне, смішне, непотрібне. Віночки і гопки скакати.

Війна Росії проти України на Донеччині та Луганщині показала, що російським окупантам кісткою в горлі стоять українці, які пам'ятають про те, хто вони. За слово українською, за знайдені жовто-блакитні стрічки в речах можна було потрапити на підвал».

Прочитала та подумала, що не можу пригадати жодного випадку нападу на людину за російську мову. Але випадків вбивств та побиття за мову українську десятки. В цивілізованому світі такі напади класифікуються, як злочини на підставі ненависті. Дуже тяжкий злочин і покарання тяжке. У нас же навіть на хуліганку сподіватися годі.

Те, що Українська держава не хоче, або не може захистити українців на своїй території ставить під сумнів існування Української держави. Дивно, поки одні українці захищають Україну на полях бою, долаючи спротив майже задарма відроджують українську культуру, повертають народу історичну пам'ять інші – теж номінально українські громадяни – руйнують державність. Сизіфова праця, як загальнонаціональна трагедія недорозкріпаченого, напіввільного народу.

<https://patrioty.org.ua/>, 6 грудня 2019 року